

ÖLÜMÜ YAŞAYANLARDAN BİR ÖYKÜ (11)

(...dünden devam)

Üç ay geçmişti ki buna daha fazla dayanamayacağımı düşünerek, onu bana göndermesi için Tanrı'ya duâ ettim.

Bir sabah erkenden bir telefon çaldı. Telefonun diğer ucunda konuşan Ellen, “Bazı iyi ve kötü haberlerim var” dedi. Yataktan doğrularak bağırdım: “Dur! Dur, bir dakika!” dedim. Uyku sersemiydim ve rü'yâ gördüğümü sanıyordum. Kalktım, aynaya baktım, uyanık olduğumdan emin olduktan sonra telefonu aldım “Tamam, dinliyorum” dedim. Bana bebeğimin hastanede olduğunu anlattı. “Yeni âileye alışamadı. Sürekli ağlıyordu. On ay boyunca sen onun annesi olmuştun ve o seni arıyor.”

Ellen, bebeğin sürekli ağlayarak âilenin sinirlerini bozduğunu ve ebeveynin, bir gece sarhoş bir halde iken onu döverek merdivenden aşağı attıklarını anlattı. Bebek hastaneye götürülmüş ve terk edilmişti. İki haftadan beri son derece kritik biçimde hasta idi. Hiçbir tedaviye cevap vermiyordu. Doktorlar da bebeğin bu ruh hali içinde iyileşemeyeceğini anlamışlardı. Sonunda Ellen, “Betty son umudumuz sensin! Çok şey istediğimizi biliyorum ama bir süre için, en azından o iyileşinceye dek onu yanına alır mısın?” dedi.

Ellen'le birlikte aynı uçakla çocuğun bulunduğu kente gittik. Hastanenin görevlisi, Terminalde bebeği bize teslim etti.

Döndüğümde eşim ve altı çocuğumuz bizi hava alanında karşıladılar. Gözleri heyecanla parlıyordu. Kollarımın arasındaki minik kızı gördüklerinde ise gözleri yaşlarla doldu. Bebek onları gördü ve her biri onu tutmak istediğinde birinden diğerine gitti. Ama her birinde kısa bir süre kaldı ve benim kucağıma geri döndü.

Hiç kimse ile konuşmuyor, yanımda on aylık iken yürümüş olan bu bebek, şimdi yürümeyi reddediyordu. Tek ses çıkardığı anlar, ondan ayrıldığı zamanlardı. Ben dönene dek ağlamaya devam ediyordu. Sonunda bir mutfak bezi ile sarmalayarak onu vücuduma bağladım ve böylece

ev içinde bazı işleri yapabiliyordum. Beşiğini yatağımın yanına koydum ve her gece erkenden onunla beraber yattım. Yanında ben olmadan uyumuyordu.

Eşimle birlikte bir avukat tutarak resmen onu evlât edindik. Ayrıca onu hastaneye götürerek ona yapılanların raporunu çıkarttık. Gözle görünen kesik ve çürüklerin yanı sıra vücudunda kırıklar da olmuştu. Susuz bırakılmış, kötü beslenmiş ve saçları başından yolunmuş olduğu için kafasında yaralar oluşmuştu.

Mahkemeye çağırıldık. Joe onun adını değiştirerek ona benim adımlı, Betty Jean adını verdi. Küçük Betty iki buçuk yaşına girdiğinde hem fiziksel, hem de duygusal yönden iyileşmişti. Yeniden evdeki en sevimli ve oyuncu çocuk haline geldi, kıvrak mizah duygusu ile hepimizi şaşırtıyordu.

Bir öğleden sonra Joe'ya doğru koştu. Afacan bir gülümseme ile onun ayak parmağı üzerinde durdu. Bir balerin gibi bacaklarından birini havaya kaldırarak onun pantolonunun ceplerine uzandı. Bu sahne önümde belirir belirmez ürperdim. Küçük Betty güldü ve ben yıllar öncesinde ufak kızın sesini duydum. Cennet ile dünyâ arasında gidip gelirken o hastane odasında beni ziyaret eden küçük kız geldi aklıma. Sonra bakarak daha fazlasını anladım. Genç bir kadının görüntüsü belirdi gözlerimin önünde, dünyâya gelmek için hazır bekleyen güzel ve enerjik bir ruhun görüntüsü. Daha önceye dayanan bir bağ hissettiğim ve ruhlar âleminde sevgisi ile enerjisinin beni cezbedtiği genç bir ruh olarak hatırladım onu. Bu değerli melek ile bir araya geldiğim için ağlamak istiyordum. Onun çocuk ruhunu görmeme izin verilmişti. Şimdi neden onun dünyâya gelmeye hazır yetişkin bir ruh olarak gösterildiğini anlamıştım. Benim rahim ameliyatımdan dolayı benden doğamayacaktı, bu yüzden hayatıma girebilmek için başka bir yol bulmuştu. Ve şimdi neden onu, bir bebek olarak yanıma almam gerektiğini anlamıştım. Biz ebediyete değin en yakın dostlardık, geçmişimizde sonsuzluk ve geleceğimizde ebediyet vardı.

18 Kasım 1973'ten bu yana birçok tecrübe geçirdim; ama onları burada paylaşmak konusunda kararsızım. Deneyimlerimi burada bir kitaba dökmek ondokuz yılımı aldı.

Zaman zaman misyonumun neleri gerektirdiğini merak ediyordum; ama tabii ki hiçbir anlayış, ya da cevap gelmedi bana. Kurtarıcı'nın ışığı altında yaşamak ve O'nun sevgisini hayatımda hissetmek beni etkilemişti. Bu şekilde devam ederek umarım, O'nun benden istediği şeyleri yerine getirebildim.

Hepimiz birbirimizi sevmeliyiz. Bunu biliyorum. Birbirimize karşı sevecen, hoşgörölü ve cömert olmalıyız. En büyük mutluluğun, birbirimizi sevmekle elde edileceğini biliyorum. O'nun harika ve muhteşem güzelliğini gördüm. Deneyimim gösterdi ki şimdiye kadar öğrendiklerim ve yaptıklarım, eğer sevgi içeriyorsa (yani Kur'ân diliyle ihlâsa dayanıyorsa) önemlidir. Gerisi hep ikinci planda kalır. Kurtarıcı'nın bana en açık biçimde ifade ettiğı mesajından öğrendiklerimin özeti şudur: 'Her şeyden önemlisi, birbirinizi seviniz!'

[\[1\]](#)

[1]. Betty J. EADIE, Ölümü Yaşamak (Embraced By The Light: Işık Tarafından Kucaklanma), Çeviren: Seda Palaz, Form Yayınları, İstanbul, 1995, adlı kitaptan özetlenmiştir. s. 8-117
